

Zimą Słońce „wędruje” niżej nad horyzontem niż podczas innych pór roku.

Na tych ilustracjach zaznaczono trasy pozornej wędrówki Słońca po niebie. Zauważ, jak bardzo różni się droga Słońca 21 czerwca – pierwszego dnia lata – i 21 grudnia – pierwszego dnia zimy.

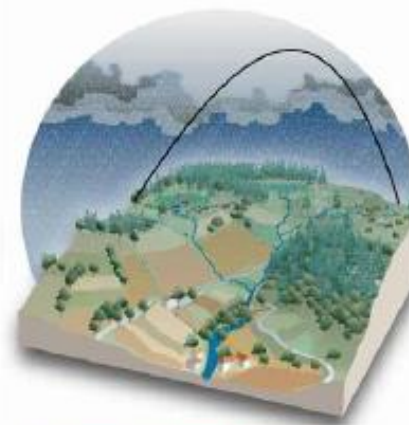
21 marca – początek wiosny (równonoc wiosenna). Dzień trwa tyle samo, co noc – po 12 godzin. Słońce jest na takiej samej wysokości jak 23 września, czyli pierwszego dnia jesieni.

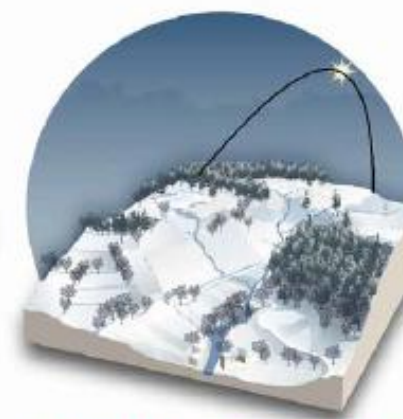
21 czerwca – początek lata (przesilenie letnie). Tego dnia Słońce najdłużej „wędruje” po niebie, więc mamy najdłuższy dzień w roku.

DLACZEGO ZIMĄ DNI SĄ TAKIE KRÓTKIE?

Z pewnością każdy zauważył, że zimowe dni są wyjątkowo krótkie. W grudniu, gdy dzieci odwiedza święty Mikołaj, o godzinie 16.00 panuje już noc. Latem natomiast Słońce zachodzi dopiero około godziny 21.00. Zimowy dzień trwa zaledwie 8 godzin, podczas gdy letnie dni są dwukrotnie dłuższe. Dlaczego tak się dzieje? Wraz ze zmianami pór roku zmienia się sposób oświetlenia Ziemi. Kiedy u nas panuje lato, półkula północna naszej planety jest nachylona w stronę Słońca. Wtedy jej większy obszar jest oświetlany przez Słońce i dni są długie. W tym czasie na półkulę południową dociera mniej światła i dni są tam krótkie. Najkrótszy dzień w roku przypada na 22 grudnia i jest uznawany za początek astronomicznej zimy. Dzień najdłuższy (21 czerwca) wyznacza początek lata. Dwa razy w roku dzień trwa dokładnie tyle samo co noc. Taki moment określa się jako równonoc. Ma to miejsce pierwszego dnia wiosny (21 marca) oraz pierwszego dnia jesieni (23 września).

23 września – początek jesieni (równonoc jesienna).

22 grudnia – początek zimy (przesilenie zimowe). Jest to najkrótszy dzień w roku, czyli Słońce pokonuje najkrótszą trasę „wędrówki” po niebie.

Ilustracja: Graphica frame

